

Władysław Anders (ur. 11 sierpnia 1892 w Błoniu, **zm. 12 maja 1970 w Londynie**) – generał broni Wojska Polskiego, Naczelnny Wódz Polskich Sił Zbrojnych w latach 1944-1945.

{youtube}Jn8zcl2rv1c{/youtube}

Urodził się 11 sierpnia 1892 w Błoniu koło Krośniewic, znajdujących się wówczas na terenie zaboru rosyjskiego. Jego ojciec, Albert Anders, był agronomem i pracował jako administrator majątków ziemskich; matką była Elżbieta z domu Tauchert. Miał trzech braci: Tadeusza, Karola i Jerzego oraz siostrę Irenę, którą wydziedziczono z powodu ślubu z ubogim mężczyzną. Oboje rodzice byli z pochodzenia Niemcami wyznania ewangelickiego i pochodzili z bałtyckich Niemców.

Uczęszczał do warszawskiego gimnazjum realnego. Studiował 6 semestrów na Politechnice w Rydze. Podczas studiów został członkiem Korporacji Akademickiej Arkonia. Od 1910 w armii rosyjskiej, ukończył kawaleryjską szkołę oficerów rezerwy. Był miłośnikiem kawalerii i koni, czego dowodem był udział w wielu międzynarodowych zawodach. Uczestnik I wojny światowej – jako porucznik dragonów dowodził szwadronem i został 3-krotnie ranny. W 1917 ukończył skrócony kurs Akademii Sztabu Generalnego w Petersburgu. Następnie brał udział w formowaniu oddziałów I Korpusu Polskiego, którymi dowodził gen. Józef Dowbor-Muśnicki. Po kapitulacji korpusu przed Niemcami wrócił do kraju i wstąpił do Wojska Polskiego. Szef sztabu Armii Wielkopolskiej w powstaniu wielkopolskim 1919. W wojnie polsko-bolszewickiej 1920 dowódca 15 Pułku Ułanów Poznańskich.

W październiku 1921 rozpoczął studia w Wyższej Szkole Wojennej (Ecole Supérieure de Guerre) w Paryżu i staż liniowy we Francji. Do kraju wrócił w 1924 i mianowany został szefem sztabu Generalnego Inspektora Kawalerii, gen. broni Tadeusza Rozwadowskiego. Od listopada 1925 komendant Warszawy. Podczas przewrotu majowego szef sztabu wojsk rządowych. W latach 1928-1939 dowódca Kresowej, a następnie Nowogródzkiej Brygady Kawalerii, z którą wyruszył na wojnę 1939, dowódca Garnizonu Baranowicze. W 1932 przewodził polskiej ekipie jeździeckiej, która podczas zawodów hippicznych o Puchar Narodów w Nicei zdobyła 4 pierwsze nagrody.

Władze komunistyczne Polski w 1946 roku odebrały mu stopień generała i polskie obywatelstwo, które przywrócono mu pośmiertnie w 1989. Pozostając na emigracji kontynuował

działalność polityczną, ukierunkowaną na zachowaniu ciągłości konstytucyjnej Rządu Emigracyjnego w Londynie. Od 1949 był przewodniczącym Skarbu Narodowego, od 1954 członkiem Rady Trzech (po wypowiedzeniu posłuszeństwa Augustowi Zaleskiemu). Uczestniczył w kampanii na rzecz uwolnienia Polaków przebywających w łagrach. W 1956 poprowadził w Londynie marsz 20 tysięcy polskich emigrantów. Do końca życia pozostał na emigracji, **zmarł dokładnie w 26. rocznicę bitwy pod Monte Cassino**. Pochowany został, zgodnie z jego wolą wśród swoich żołnierzy na Polskim Cmentarzu Wojennym pod Monte Cassino, we Włoszech.

Dokonania

- chorąży rezerwy (ros. Прапорщик, praporshchik, praporszczyk) jazdy carskiej uzyskany w wyniku zdanego egzaminu w 1911
- kornet kawalerii rosyjskiej (ros. корнёт, odpowiednik podporucznika) – stopień nadany w 1915
- porucznik
- sztabskapitan
- rotmistrz kawalerii rosyjskiej (ros. ротмистр, odpowiednik kapitana) – stopień nadany w 1916
- podpułkownik – 23 maja 1919 mianowany przez Komisariat Naczelnej Rady Ludowej
- major – 15 lipca 1920 zatwierdzony przez Naczelnego Wodza z dniem 1 kwietnia 1920
- podpułkownik – 15 lipca 1920 otrzymał zezwolenie M.S.Wojsk. na używanie tytułu podpułkownika, rok później został zweryfikowany jako rzeczywisty podpułkownik ze starszeństwem z 1 czerwca 1919
- pułkownik – 1 grudnia 1924 ze starszeństwem z 15 sierpnia 1924 i 2 lokatą w korpusie oficerów kawalerii
- generał brygady – 1 stycznia 1934
- generał dywizji – 11 sierpnia 1941
- generał broni – 16 maja 1954

Ordery i odznaczenia

- **Order Orła Białego (pośmiertnie, 11 listopada 1995 przez Lecha Wałęsę)**
- Krzyż Komandorski Orderu Wojennego Virtuti Militari
- Krzyż Kawalerski Orderu Wojennego Virtuti Militari
- Krzyż Złoty Orderu Wojennego Virtuti Militari

40 rocznica śmierci gen. Andersa

Wpisany przez Michał Mieczkowski
środa, 12 maja 2010 08:29

- Krzyż Srebrny Orderu Wojennego Virtuti Militari
- Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski
- Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski
- Krzyż Niepodległości
- Krzyż Walecznych – czterokrotnie
- Złoty Krzyż Zasługi z Mieczami – czterokrotnie
- Krzyż Kawalerski Legii Honorowej (Francja)
- Order Łaźni (Wielka Brytania)
- Komandorska Legia Zasługi (USA)
- Order św. Anny III klasy (1918, Rosja)
- Order św. Stanisława II klasy (1918, Rosja)
- Krzyż św. Jerzego IV klasy (1915, Imperium Rosyjskie)